

Дивосвіт

“Марійчиних казок”

Зазумкотіла мобілка. Дружина взяла слухавку і через хвилику гукнула: “Тут якась дитина хоче говорити з Миколою Михайловичем”. Я взяв слухавку і почув ніжний дискант... Це був голос доцента Хмельницького національного університету, авторки кількох поетичних збірок і збірки “Марійчиних казок” Марії Дем’янюк. Бувають же фізіологічні аномалії: в когось до глибокої старості в роті є “молочні зуби”, в когось не відбулася мутація голосу, а хтось зберіг на все життя дитяче бачення світу.

◆ Феномен двох останніх якостей зберегла у собі і Марія Борисівна. Вона вміє розірвати ланець реальності і бачити навколишній світ не спектрально (багатоколірно, багатовимірно), як у дорослих, а по-дитячому діаметрально: світло-темрява, добро-зло... Вміє “одухотворювати” світ звірів, птахів, рослин: змусити їх мислити людськими категоріями, розмовляти між собою. У неї “Фіалками сміється весна” (поетична збірка “Кленова пісня”). “Небо зорями дивиться, місяцем усміхається. Задивилася...” (збірка “Акварельні візії”)...

Оригінально подано розмову семи маленьких хмаринок (“Казка про хмаринки”), що вийшли прогулятися небом і відшукати на ньому свій улюблений колір. Зрештою, вирішили дочекатися вечора, щоб разом поглянути на барви надвечірньої веселки. А в кінці висновок: “Гарні мрії, гарні слова й гарні почуття не зникають ніколи”.

Своє творче кредо Марія Дем’янюк висловлює віршем:

Можна малювати фарбами —

палітрою яскравих кольорів.

Вільно малювати нотами

пісню гір, мелодію морів.

Гарно малювати гіпсом, глиною:

виліпити власний дивний світ.

А найкраще малювати мрією

та тримати за маришутом хмар політ.

Незаперечна аксіома: кожен письменник має право бути собою — обирати жанр творчості, стиль письма, критерії краси образного слова. Дитяча ж письменниця Марія Дем’янюк від природи наділена інтуїцією відчувати дитячий дивосвіт по-дитячому. І це великий дар Божий! Адже не кожен, хто береться писати для дітей, наділений тонкою спостережливістю за дитячою психологією сприйняття навколишнього світу, гостротою критичного розуму, віртуозним володінням акварельністю барв виразності. В її пам’яті, мабуть, з дитинства закарбувалися картини природи. І лише тепер лягли словами на папір: *...В небі кружляла велика карусель. У її центрі було сонечко і кружляло воно хмарами. Хмарини мінялися, адже на кожній з них гойдалася чиясь світла мрія...* (казка “Карусель мрій”).

Авторка бачить світ навколо дитячими очима і вміє перетворювати його у свято! А ще — опосередковано торкатися словом найтонших струн дитячої душі: *“Іжачку нарешилі стало соромно, що жадова полонила його”* (“Іжачок-боровичок”). Образ допитливого хлопчика ми бачимо в “Казці про подушечку”: *“...Василько ось уже десять хвилин намагався заснути у своєму ліжечку, але сон чомусь не приходив. “Дивно, вчора приходив, а сьогодні забарився.. Де він?..”*

У всьому винна білесенька подушечка, яка через відсутність барв була нікому нецікавою. “Тому й сон не поспішає до мене”, — зітхнув хлопчик.

Побачивши розжеві подушки на великому ліжку батьків, влігся там, щоб бачити “кольорові сні”. І заснув”.

Самі назви “Марійчиних казок” — “Таємниця сріблястої ложечки”, “Троянди сперечалися”, “Урок доброти”, “Чарівні слова”, “Чуйне дзеркало”, “Зимова вишиваночка” та інші — окреслюють дитячий дивосвіт, який вчить малят любити птахів, звірів, дерева, спонукає чинити добро. Її казки зачіпають екологію природи й екологію дитячих душ. Яскравим прикладом цьому є остання казка “Мудрість дерев”:

“...Матусю! Поглянь, яка гарна гілочка, — сказав Василько, простягаючи мамі щойно відламану тендітну гілку берізки. — Ось який гнучкий прутик тепер у мене...”

Мама захоплення синочка не поділяла. Тактовно і лагідно пояснила, що “берізці боляче”. “...Ти, мабуть, неодноразово чув, що не треба нищити дерева, ламати гілки, але щойно я зрозуміла, що ті слова не запали тобі в душу”.

Пояснила синові, що дерева, окрім користі, “ніколи нікого не ображають, нікому не роблять зле, не сердяться. Вони дуже добрі.... Наповнюються міццю землі й дарують це нам, людям”.

А на завершення зрештою додала:

“...Дерева хоча і мовчать, є джерелом доброти і спокою. Тож треба цінувати добро і турботу, інакше світ знову наповниться сердитими створіннями, які породжують темряву!”

Кожна “Марійчина казка” гарно ілюстрована художницями Тамарою Стремоуховою та Людмилою Великою. Малюнки виконані в дитячому стилі малярства, збагачують візуальне сприйняття казкових образів. Ця неймовірно щира книга — свідчення світлого, оригінального роздуму авторки, здатного до казкових відкриттів. Невимушена природність оповіді відображає особливості сприйняття авторкою життя, вражає відвертістю у відтворенні дитячого дивосвіту і перших жагучих відчуттів маляти.

Микола КУЛЬБОВСЬКИЙ